

Előfizetési díj:

Vidékre, postán:
vagyhelyben, házhoz hordva:
Negyedévre . . . 1 frt. 50 kr.
Félévre . . . 3 " — "
Egész évre . . . 5 " — "
Megjelenik e lap hetenként
egyszer, Szombaton.Előfizetési pénzek el-
fogadtnak Gallia Fülöp
könyvkereskedésében Kec-
skeméten.

KECSKEMÉTI LAPOK.

Ismeretterjesztő hetilap.

Hirdetési díjak:

5 hasábos petit sor, egyszeri
hirdetésnél 5 kr.; — többszöri
vagy terjedelmes hirdetések-
nél árleengedés adatik.A nyilttérben való közle-
mény 3 hasábos soráért 10 kr.
számítottatik.Hirdetések elfogadtnak Gal-
lia Fülöp könyvkereskedésében
Kecskeméten. — Hirdetések ezen-
kívül fölvetetnek még M. Zs. J. S. er
hirdetési irodájában. (Post. Király-
útcza 60. sz.)

Értsük meg egymást.

A „Kecskeméti Lapok“ 3-ik számában tisztelt szerkesztő úr nagylelkűen tért nyit e lapok hasábjában az iskolai ügyek megvitatására. Örömmel üdvözlöm ezen nemes ajánlatot, és reményem, hogy üdvös hatása el nem maradhat, ha tisztelt kartársaim és a többi szakférfiak fölhasználják az alkalmat, és fölfödözgetik azon hiányokat, melyek iskoláink fölvirágzásának útjában állanak, utat mutatva egyszermind azoknak elhárítására.

Első fölszólalás e tekintetben...i jelleg alatt történt. E cikk semmi újat nem mond, csak azt alkalmazza az itteni népiskolákra, mit a szaklapok minden hasábjukban hangoztatnak a magyarországi népiskolákról általában, hogy t. i. nem állanak a korszellem színvonalán stb. stb. Hogy azonban a cikk helyi színezetű legyen, az újan fölállított reáltanodát veszi kiindulási pontul, tömjénez az ott alkalmazott tanároknak, mielőtt működésük sikerét látná; anathemát mond népiskoláink és azok tanítóira; sőt azon esetre is, ha a dicsőített reáltanárok a remélt sikert föl nem fogják mutathatni, az nem az ő hibájuk lesz, hanem a néptanítóké, kik a gyermekeket oly rosszul készítették elő. Javasolja tehát, hogy minden tanító mellé egy iskolai bizottsági tag adassék, ki a tanító működését ellenőrizze.

Akarom himni, hogy e cikk írója semmi egyéb érdeket nem tartott szem előtt, mint az iskolai ügy javát, és nem bonczolgom a kimondott rágalmat; hanem nyíltan kimondom, hogy sem korholásával, sem javaslatával a szent ügynek nem használt.

Senki sem tudja jobban megítélni iskoláink állapotát, mint mi tanítók, és mi távol sem ámitjuk magunkat azzal, hogy iskoláink mintaserűek, de nem is olyan rosszak, mint cikkíró azt el akarná hitetni. Gáncoskodni könnyű. Épen annyi joggal mondhatná valami különöz, miszerint Kecskeméten nincs jóra való kereskedés; mert a ki divatos ruhadarabot akar szerezni, az Pestről vagy Bécsből hozatja meg; vagy hogy nincsenek derék orvosaink, mert súlyos betegség esetében pesti vagy bécsi orvos tanácsát keresik.

Akármiyen iskolai bizottsági tag fölügyelése ép úgy nem fogja iskoláink állapotát javítani, mint másrésről az által sem lesz a bajon egyszerre segítve, ha tanítóink fizetését 1000 frtra emelik. Kiki teljesítse kötelességét, és biztosak lehetünk, hogy ezélt érünk.

Állítsunk kisedovodát, melyből a gyermekek némi ismeretekkel ellátva lépnek az elemi iskolákba.

Állítsunk elég iskolát a város területén, nehogy 2600 iskolaköteles gyermek semmi oktatásban ne részesüljön.

Válasszunk az iskolai székbe olyan egyéneket, kik iskolabarátok és illetékesek e tárgyban. Legyen bár iparos, kereskedő, orvos vagy bármi. A tanórák, a tantárgyak és azok fölosztása eléggé körül van írva törvény által, és nem ismerek itt Kecskeméten tanítót, ki e tekintetben figyelmeztetést várjon előjárótól. Az iskolaszék illetén tagjai gyakori látogatásaik alkalmával meg fognak győződni, hogy a tanító kötelességeinek tökéletesen megfelel, és nem fogják úton útfélen kiáltani, hogy az iskolák és tanítók rosszak; segélyére lesznek a tanítónak, hogy a korigényelte taneszközök megszereztesse; közre működnek a tanítóval, hogy a hanyag iskolalátogatás lehető legkisebb minimumra hozassék; és végre tekintélyükkel fogják támogatni a tanítót, hogy minél ritkábban jöjjön azon szomorú helyzetbe, testi büntetést alkalmazni, mi által sok drága idő és a tanító tekintélye vesz.

Ilyen eljárás mellett sok tövis lévén elhárítva a tanító útjáról, sokkal sikeresebben fog működni, és így napról napra szaporodni fog az iskolabarátok száma, melyek mostani körülmények közt csak gyéren találkoznak.

Az elősoroltak kivételére kevés anyagi áldozat szükséges, de annál több jóakarattal, mely nálunk tanítóknál eddig sem hiányzott, csak hogy nem birtuk mindenütt és mindenkor teljes mérvben érvényesíteni. Számos iskolának megvannak az ő kis zsarnokai, kik ferde nézeteik és túlzott követeléseik által a legjobb akaratú tanító működését is megakasztják. Ha az érdemek szerzett tanító befolyásos szakférfiak pártfogására számíthat, bátran pelengérré állíthatja ez ilyen kontárkodók méltatlankodását.

A tanító tiszte azonban nem a 12 éves gyermeknél végződik, a törvény értelmében 15 éves koráig kötelesek a szülék gyermekeiket iskoláztatni. Mi történt nálunk ezen törvény érvényesítésére? Semmi, mert nincsenek iskolabarátaink. A tantügy iránti közömbösség nálunk oly nagy, hogy a tanítók sürgetése dacára, még tudtomra egy eset sem fordult elő, hogy szülék gyermekeik hanyag iskolalátogatásáért felelősségre vonattak volna, noha az iskola-kényszer megállapító törvény már majd 3 éve életbe lépett.

Igy történhetik, hogy a 3. 4. osztályból a tanoncok kilépnek, inasokul adatnak, és ha 3—4 hét vagy hónap mulva gazdájuktól elcsapatnak, fölhozatnak és fölvetetnek abba az osztályba, a honnét tanév-

közben megszöktek. Sőt a középtanodákba is vétetnek föl olyan 10—11 éves gyermekek, kik a 4. osztályt be nem fejezték. Ilyen gyermekek után ítélve kiabál aztán...i úr kigyót békát a tanítókra, holott mindenki láthatja, hogy a tanító maga mit sem tehet ilyen rendtelenségek elhárítására.

Értsük meg tehát egymást: Iskolai ügyünk nem a legjobb állapotban van, kell hogy minden áron jobb lendületet adjunk neki; mert anyagi és szellemi jobblétünk a népmiveltségtől függ. Minthogy azonban a tanítók magok legjobb akarat mellett sem érhetnének ezélt, alakítsunk népoktató egyletet. Itt egybe fognak gyűlni az iskolai barátai, és a tanító tudni fogja, ki segélyére számíthat nehéz föladata megoldásában. Így egy testté tömörülve sokkal hatályosabb lesz működése. A közönséges és országszerte ismert teendői mellé, a helyi körülményekhez képest egy különös föladatot ajánlanék ezen létesülendő egyletnek, hogy t. i. nevezzen ki egy bizottmányt, mely népiskoláink minden vizsgáján jelen legyen, magának tudomást szerzendő arról, miként felelt meg egyik-másik tanító föladatának.

Im látja...i úr, hogy mi tanítók nem csak hogy nem félünk a fölügyeletről, sőt inkább kívánjuk azt a szent ügy érdekében; de addig mig a nép munkálkodásunk értékéről jobban föl lesz világosodva, szakértő paedagogok ítéljék meg működésünket, és ne tartsunk vargát illetékes ítéseknek a festész munkáján.

E lapok hasábjai nyitvák, tisztelt kartársaim mondják el szintén miként lehetne a népnevelést előmozdítani, és ha szavunk viszhangra talál és a szép szókat tett is követendi, iskoláink virágzásnak indulandnak.

Kecskeméten, 1871. Január hóban.

Schoszberger.

Kecskemét város közgyűlése 1871. Jan. 30.

(A régi városház termében. Kezd. d. e. 10 ór.)

Elnök: Nagy Lajos, polgármester; jegyzők: Hornyik János fő-, Boódor Sándor, Erdélyi Döme aljegyzők, képviselők közép számmal.

A mult gyűlési jegyzőkönyv hitelesítése után, felolvastatott a n. mélt. belügyministeriumnak — a városi törvényszéki és közigazgatási tisztviselők fizetéseik felemelése végetti kérvényükre, az igazságügyi ministeriummal egyetértőleg hozott határozata, — melyben a közönséget arról értesíti, hogy a városi tisztviselők fizetésének felemelését, tekintve a törvényszékek és községek mielőbbi szervezését, nem találja időszerűnek. Tudomásul vétetett.

Olvastatott Nagy Lajos polgármester jelentése, melyben jelenti, hogy a várost szenvedőleg terhelő Neumayer-féle régi tőke adósságot kamataival együtt összesen 14,725 frt. 15 krajczárban lefizette, és az eredeti adólevelet bemutatja. Polgármester eljárása helyeseltetvén, a tőke tartozás utalványoztatni és a visszaváltott adólevelek érvénytelenítettetni határozattak.

A kecskeméti magyar kir. adóhivatal a végett

kereste meg a városi hatóságot, hogy a budai országos pénzügyi igazgatóság a volt csendőri lakatnyákat az adó-hivatalok kezelése alá helyezvén, felkéri a városi közönséget, miszerint a kecskeméti volt csendőrlaktanyát mielőbb a m. k. adóhivatal kezelése alá bocsássa át. Miután közönségünk a kérdéses ház végett 1862. évtől a kincstárral perben áll, a megkeresvénynek eleget nem tehet.

Félegyháza város bírása arról értesíti hatóságunkat, miszerint a félegyházi határban Ferencz-szállási pusztán keresztül vonuló szegedi országút járhatóvá tétele végett megkeresvényünknek mielőbb igyekezni fognak eleget tenni, és az országútát jókarba helyezni. Örvedetes tudomásul vétett; — ámbár mi nem valami vérmes reményt csatolhatunk is a tett ígérethez, mert régi tapasztalás meggyőzött, hogy Félegyháza városa nem nagy gondot fordít útaira.

Az országgyűlési ifjúság testülete az országgyűlés által tett elismertetéséről tudósítja a közönséget. Tudomásul vétett.

Csilléri Benő, Parragh G. és társaik egy lóvonatú vasútnak Kecskemétről a város birtokához tartozó lakiteleki tiszai révhez vezetésére társulatot alakítván, az országút mentén, a szükségelt terület átengedését, és terveik, illetőleg vállalatuknak a kormányonál pártoltatását kéri. A vállalat tervben helyeseltetett, mielőtt azonban a közönség ez ügyben határozná, a folyamodókat a tervezet bemutatására utasította.

Olvastatott Mádi Lajos pertárnék folyarodása, — melyben ráparancsol a közönségre, hogy fizetését emelje fel 600 frtra, és megmagyarázza, hogy ez által ő még jót tesz a közönséggel, miután csak 600 frtot kér, pedig kérhetne 1200 frtot, és a közgyűlést még ijesztgeti is, — a közgyűlés csakugyan megijedvén, fizetését nem ugyan 600, de mégis 500 frtra felemelte. — Mily szép erény az a szerénység!!

Olvastatott a cs. k. katonai parancsnokság megkeresvénye az itt elhelyezett egy ágyú-út számára építendő szin iránt. A közönség a kívánt szin felépítését havi haszonbéri fizetés mellett elhatározta.

Még több apró tárgy elintéztetvén, a gyűlésnek d. u. 1 órakor vége lett.

Nyilatkozat.

A „Kecskeméti Lapok“ közelebb megjelent 4-ik számában „indítvány“ című cikkemnek azonosított, melyek a reform. főiskola könyvtárának a rendezetlenség miatti siralmas állapotát tüntetik föl, ezennel visszavonom, azon okból, mert cikkem megírása után arról kelle meggyőződnöm, miszerint a legutóbbi időben a nevezett könyvtár Csabai Imre tanár úr valódi szakértelemmel egészen berendezte s így most már rendezett ugyan a könyvtár, de a közönség azért a szűk s majdnem hozzáférhetlen helyiség és olvasó-terem hiánya miatt koránt sem használhatja. *Madarassy.*

Másvilági Levelek.

VI.

Vitéz Kádár Istvánnak, ama híres nevezetes véghelyi magyar hadnagyának levele másvilágról az ő komájához K. N. K. úrhoz Kecskemétre.

Nemes Nemzetes és Vitézlő K. N. K. úrnak az én szerelmes komán uramnak ezen levelém

adassék böcsülettel és nagy hamarsággal. Kecskeméten.

Nemzetes Komám Uram!

Hogy az Úr Isten tartsa meg kigyelmedet kedvező jó egészségben és az én kedves Komám Asszonyommal egyetemben halmozza el kívánsága szerint való testi és lelki áldásokkal, tiszta szívemből igazán kívánom kigyelmednek kedves Komám uramnak.

Bocsássa meg nekem kigyelmed bátorságot, hogy ezen levelémmel alkalmatlankodom: a mit ebben írok, nem kigyelmedhez kellett volna írnom, hanem az kigyelmedek városában levő újságíró uramhoz; de mivel újságíró uram ő kigyelme — úgy veszem észre — nagyon szegre húzó, magának való ember, a kihez két hónappal ez előtt is irtam egy levelet, de jó tanácsaimat bé nem vette, — kénytelen vagyok kigyelmed közbenjárásához atyafiságos bizodalommal a végett fordulnom, beszéljen kigyelmed lelkére annak az újságíró uramnak, ne tétovázzon tovább, vegye be mostani jó tanácsomat, nehogy rosszabbul legyen dolga ő kigyelmenek.

Kezdem tehát az elején.

Igen régi nóta már az: hogy „átok fogta meg a magyart, mert az soha együtt nem tart“; elhíresztelték már azt ellenségeink is mirőlünk régesrégén: hogy mi oly különös bogarai vagyunk ennek az áldott országnak, kik nem tűrjük a régulat és nem tudjuk megböcsülni a szabadságot, — vagyis régi magyarsággal kimondva: „jugi impatiens, libertatis incapax“ nemzet vagyunk; már mi csak bizony megszoktuk, hogy mindig ortályozunk: ha van ellenség, azzal; ha pedig nincsen, tehát minmagunkkal.

Az én időmben kedves Komám uram, könnyen ment ez a dolog: mert ha meguntuk magunkat az Véghelyben sutton ülve, vagy szokás szerint elmaradt a hópénz és eleség, — lóra kaptunk s ráhajtottunk az hódoltságra; ha elértük a törököt, felapritottuk mint a nyers tököket és kifosztottuk; ha pedig fegyveres ellenség nem mutatkozott, neki mentünk a békés földmivelő magyar népnek, kifogtuk szekereből s ekéje elül utósó marháját, levontuk fejről a süveget, lábáról a sarut, hátáról a gúnyát s elvettük tőle betevő egyetlen falat kenyereit is, csak azért, hogy ezzel az pogány töröknek árthassunk, mert jól tudtuk, hogy ha mi az török isz-pajának magyar jobbágyát így kifosztottuk, azután sem adót nem fizethet, se nem szolgáltathat pogány földesurának. De ha már az eféle ártatlan multságokat béke idejében Palatinus urunk ő nagysága, vagy az nagyságos főkapitány urak „severissima sub animadversione“ betiltották, — ilyenkor törbe csaltuk az törököt: a legközelebb való palánkban vagy várdában levő Agának avagy Bégnak béküldöttünk levélben egy disznó-farkot szőröstül-bőröstül, mire az pogány török úgy fel-fortyant boszúságában, hogy e szégyent csak vér moshatta le, összeröfönt az egész véghelyi törökség, minket bajvívásra kihívtak és aztán legnagyobb béke idejében is meg lett az alkalmatosság, hogy az katonásdit eljászhassuk; de legalább nem mi kezdtük egyverrel.

Egy ilyen katonásdinak én is megadtam az arát. Történt ugyanis: hogy Piszky István uram lévén az tihanyi várkapitány, foglyul ejtette ő kigyelme Kaszáfer ódabasát, a kinek váltságában egy jó paripát is kialakodott; Ibrahim koppányi

szandzsákaga igen hitvány lovat küldött a váltságba, tehát Piszky István uram azt írta neki, hogy kevés árpa volt, nem tudta jól tartani a lovat, azért küldte neki, de azon kívül, hogy megszegyenítse még egy iromba disznó farkot is küldött a levélben. No ennél több sem kellett, Ibrahim aga válaszolt, Piszky István uramat hamis hitűnek, ország háborítónak, egy szóval elmondta mindennek, csak derék embernek nem, de leginkább a disznó-farok boszantotta, tehát azt írta levelében, hogy az magáé Piszky Istváné volt, annál fogva ezután már az ő neve nem Piszky István, hanem kurta-disznó léssen, egyszerűs mind kihívtak minket bajvívásra. Megtanulhatja kigyelmed kedves Komám Uram „Vitéz Kádár István históriájából“, melyet a piaczon két kongó krajczárért megszerezhet, hogy ezen tréfás kis multság alkalmatosságával költöztem én is a földi mulandóság pályájáról e boldog másvilágra, midőn testemnek véres gúnyjából halhatatlan lelkem kibontakozván, azóta itt, a dicsőséges régi magyar vitézek boldog társaságában kóstolgotom az örökkévalóság édes örömeit.

Hanem kedves Komám Uram azóta igen megváltoztak az dolgok folyási. Már most nem csiripol kigyelmedek nyakán az pogány török ellenség, ugyanazért tehát kigyelmedek közt kinek-kinek maga nyája közül kell kikeresnie saját ellenségét, hogy azzal szemben az katonásdit eljászhassa. Van is erre kigyelmedek közt elég alkalmatosság. Ilyetén képen ha valaki elhalad békésen az ő felebarátjának mellette s véletlenül rátapod az ő tyúkjának vakszemére: disznó-farok sem kell hozzá, kész a katonásdi. De többet mondok: a kigyelmedek városában készülő újságlevelekből már régóta megtanultam, hogy újságíró uram nem bírja, vagy nem tudja kigyelmedek szája izét eltalálni; baj ha valakit megdicsér; még nagyobb baj ha valakit szútyongat; legnagyobb baj pedig ha szabadon, a mint illik, az igazat ki mondja. Ha valamely tisztességes férfiú magára veszi öreg anyjának tarka nagy kendőjét, abban nem áll az úczára emberek közé kilépni, vagy még a templomba is elmenni; ha valamelyik keresztyén atyánkfia istájeros plundrába bujik és maskarává teszi magát: — csak nem állhatja meg szó nélkül a magyar ember, midőn tisztességes felebarátai eképen kinevettetik magukat; — de újságíró uram ha szólni merészel az ilyen dolgokról, akár csak darázs-fészekbe nyúl volna, hogyha pedig az ilyen dolgot az újságban megírta, mintha csak valamely vitéz török basának disznó-farkot küldött volna, stantepede véres satisfactiot kívánnak tőle. Én pedig réges régen olvastam, könyv nélkül is tudom azt a verset, mely a száz esztendő Kalendáriomban hajdan, mikor még újságíró uram nem is született, megvolt írva, eképen:

Óh egek! mit értünk? mikor Bécs és London
Elhullatott tolla van minden bolondon.
Ti vagytok ezek, a mai világba' ti
Magyar Amazonok koresosult fajzati.
Vigyázzatok, mert a Phaedrus szajkójárul
Irott csúf mese nem soká rátok hárul.

Na még ez csak hagyján, — de mikor egy valaki sáros eszímával a Múzsák templomába merészel belépni, vagy Hyppocréne szent forrásának tisztán gyöngyöző vizét bűnös kezekkel fölzavarja, holott tudnia kellene, hogy azok szent helyek, hová midőn belép, a halandó embernek saruit le kell vetnie; azaz, midőn valaki rossz verseket küld az újságíróknak, kinyomtatás végett, — az ám még

T Á R C Z A.

Erdőben.

Sötét zöld erdőben állok,
Hol madár-dallásra várok...
Ábrándos dalt zeng a madár,
De lelkem még szebb dalra vár. —
Azt dalold el kis madárka:
Mi az élet boldogsága?...

És imigy zenge a madár:
„Párja-vesztett madár vagyok,
Szememben fájó köny ragyog...
Páromat megölék régen,
Messzetájon, más vidéken! —
Mért nem haltam inkább én meg,
Most nem fájna már az élet...
Szállok, szállok ágról ágra,
Amerre hajt búznak árja:
De öröm nem virul nekem:
Elfedé azt a sirverem.
Remény s öröm nélkül élek,
Mint az elátkozott lélek.
S midőn ajkam dalra esattog,
Hallok fájdalmas viszhangot, —
Mert a dal szívemből fakad,
És ott a búnak árja nagy...
Az életnek boldogsága
Más szívbe van beplántálva;

Olyán szívbe, hol a bánat
Magának helyt nem találhat;
Melyben reménynek sines helye,
Mert szerelemmel van tele...
Boldogságról nem zenghetek
Soha, senkinek éneket...!“

Igy panaszlott a madárka,
A boldogtalan kis árva; —
Megesett a szívem rajta,
A mint panasztát eldallta —
Oh mert én is ilyen vagyok:
Boldogságról nem dallhatok!
Szívem bánattal van tele,
Mint a kis madár éneke...
Nekem is meghalt a párom:
Szerelmem és boldogságom!

Pásztor Ferencz.

M a d r a s.

(Folytatás.)

Ez kétségkívül igen lassú térítési módszer, minthogy a vallásos élet Indiában, inkább mint akárhol a világon mélyen behat a társadalmi viszonyokba és az európai civilizatio terjedésének mindenütt útját állja; de ha más oldalról látjuk, mint bele élnek magokat ez emberek az európai szokásokba és foglalkozásokba, minő sikerrel taníttatnak fogékony elméjüknél fogva a tudományos intézetekben, végre is nem alaptalan a remény, hogy a civilizatio diadala nem fog elmaradni. — A milyen egyszerűnek látszik

a Hindu vallás alapvonásaiban, épen oly nehéz és bonyolódott tanainak hü követése a szigorún vallásos Hindura nézve. A Brahmaismus, a Vedákban vagy szent könyvekben foglalt és Brahma szájából folyt tanok szerint, e természeti erők, és pedig ezek legmagasztosabb nyilvánulásainak, u. m.: a napnak, holdnak, csillagoknak és a menyboltozatnak istenítéséből indul ki. Ezeket megelőzte egy egyetlen, végtelen, mindent átható őserő, a világ alkotója és kormányzója: Brahma, kit a világ négy tája felé tekintő négyes arcezel, hattyún nyugodva, képzelnek maguknak. Ezen egyszerű tan lassanként tovább fejlődött Brahmának Háromságban nyilvánulásává, t. i.: az alkotó Brahma, a mindent átható Wischnu, a romboló és egyszersmind megújító Siwa természeti erőkben. Miután Brahma feladata rég óta be van fejezve, míg Wischnu és Siwa a világ egyetemben még folyton hatásban vannak, Brahma a tömeg képzeletében csak igen alárendelt szerepet foglal el. Brahma tisztelére, kinek lénye semmi földi fogalom által ki nem meríthető, nem is emeltetnek templomok, annál több szenteltetik Wischnunak, a mindent átható és fentartónak, a ki betölti a léget és vizet, és Siwanak a romboló és megújítónak, sőt még egyéb istenségeknek, miket a Hindu vallás milliók szerint számlál; mi onnan ered, hogy legtöbbje több néven nevezetik, s a felsőbbek átváltozásai gyanánt tekintendők. A Hindu vallás ezen sajátja az osztályozást az indiai mythológiában lehetetlenné teszi. A görög mese Proteusaként, ez istenségek ezerféle alakban tűnnek fel; Pantheismus ez legteljesebb virágjában.

a hadd-el-hadd, hogy azért kívánják bajvívásra az újságírókat, miért nem bocsátotta világgá annak az embernek halva született porontyait.

Mindezekből láthatja kigyelmed kedves Komám Uram, hogy újságíró uramnak jobban meg kellene gondolnia elejét utoljára, bé kellene vennie jó tanácsimat, — mert én csakugyan nem szeretnék kigyelmedek városában lakni.

Hajdanában kardos vitéz nép volt a magyar nemzet, — még a peres ügyeket is bajvívással intézte el: a peres fél a törvényszék előtt átnyújtott ellenfelének egy faczöveket, mint bajvívásra kihívó jegyet, a melyet ha elfogadott, fegyveres viadalra kötelezte magát; de utóbb a dicsőséges Mátyás király belátta azt, hogy igen sok ember kivénült, vagy nem is tanult a fegyverrel bánni, és azért többnyire fogadott embereket állítottak ki a viadalra, kiket az ellenfél igen sokszor megvesztegetett s eképen a legigazságosabb ügy is veszendőbe ment; ugyanazért Mátyás király az 1486.: 18. törvény által peres ügyekben a bajvívást, mint Magyarországon kívül az egész föld kerekéségén hallatlan igazságszolgáltatási módot, vétképen eltiltotta, hacsak azt különös esetekben a királyi hadi tanács el nem rendelte.

Na már mi, az én időmben, midőn a pogány törökkel volt dolgunk, túl tettük magunkat Mátyás király törvényén, nem is faczöveket, hanem disznó-farkot küldöttünk a pogánynak, mert tudtuk, hogy amazt föl sem venné, emezt pedig boszúságában oly sértésnek tartja, melyet csak keresztényen vér moshat le.

Én tehát azt a jó tanácsot adom újságíró uramnak: hogy pusztá szóra senkitől és semmi esetben el ne fogadja ő kigyelme a bajvívásra kihívást, mivel az nem is volt soha szokásban Magyarországon; hanem alkalmaztassa magát Mátyás király törvényéhez: a ki ordálára hívja ő kigyelmedet, attól kérje elő a koronás magyar király ő felsége hadi tanácsának nagy pecsétű rendeletét; úgy hiszem, hogy mikor Budán magyar hadi tanács lesz, akkor már újságíró uram lábszáraival rég diót tördelnek, addig ő kigyelmednek fogai is mind kihullanak.

Ha pedig valaki a faczöveket, akár pedig a disznó-farkot, mint a kihívás jegyét csakugyan átnyújtja, vagy elküldené: a czöveket csak úgy fogadja el ő kigyelme, ha egyszerismind azon szálfára is küldetik vele, melyből azon czövek faragott; mostan, midőn egy öl tüzi fában annyit sem adnak, mennyivel boldog időben egy fölnyársalt ökörczombot megsüthettünk, mégis húsz jó forintot kell érte fizetni, — ő kigyelme a czöveknek és szálfának jó hasznát veheti; ha pedig disznó-farkot küldenek kihívás jelekül, azt a disznó nélkül ne fogadja el, mert mostanában a sovány disznó is méreg-drága, a hizott disznó ára pedig egész capitális.

És azután végtére, ha csakugyan kihívták és nolle velle ki kell állania ő kigyelmednek az viadalra, ez is nyereség: mert akkor a kihívott fél választhat fegyvert és határozhatja meg a bajvívás módját. Az egyszeri prókátort ezt aképen cselekedte, hogy karabélyt választott és ellenfelét az erdőre utasította, nézzen ki magának olyatén vastagságú élőfát, mint az ő testének corpulentája, löjön bele három subán át 50 lépésnyiről (a mi térszen mindössze 150 lépést) ha eltalálja oly magasságban, mint az ő testállása, megadja magát, de személye-

sen ki nem áll, mert a golyó egy krajczár értékű emberben száz forint árú kárt is tehet. Az egyszeri patikás pedig aképen cselekedett, hogy két pilulát készített, melyek egyike halálos méregből, másika egészen ártatlan kenyérbélből volt kiállítva: neki mint kihívottnak elsőbbsége volt egyik pilulát kiválasztania, a megmaradottat kihívó ellenfelének kellett volna bévennie; de a krónikákban nincs megírva, vajjon elfogadtatott-e ezen igazságos propositioja. Igenis nagyon igazságos: mert kiki csak épen oly fegyverrel állhat ki, a melynek forgatásában jártas, tudniaillik: ha egy szabó kihívja viadalra csizmadia czéhbéli társát, természetesen a szabó salavárit készít, a csizmadia sarut készít, — s a melyik jobbat és szebbet készít maga mesterségében, az lesz a győztes. A kard, hegyes tör, lándzsa, kopja, gerely, öreg puska, pisztoly avagy karabély, — ezek csak nekünk katonaviselt embereknek való fegyverek, a mi mesterségünkben senki fia se kontárkodjék. Már ez előtt háromszáz esztendővel Báthory Zsiga erdélyi fejedelem kiadta kemény parancsolatban a váradi lovas és gyalog hadaihoz s a városbéli polgárokhoz írott rendeletében azt, hogy — „az mi nem ti dolgok, hagyjatok békét. Szablya kopja katonához illendő fegyver, az ti dolgok. — Ti pedig városbeliek — szántás kapálás az ti dolgok, nem paraszt emberhez illik az, sem vargához, sem szücsöz.” — Kétszáz esztendővel ez előtt pedig a budai török basa eképen fenyegette az kecskemétiakat: „— soha mi meg nem engedjük, hogy az jobbágy szablyát hordozzon oldalán, Szultán Szulimán botot, szántóvasat engedett és ostort kezetekben, nem szablyát; hagyom és erőssen parancsolom, ha karóban nem akartok száradni, szablyát ne kössetek —“

Már aztán mikor a törvény is tiltja, a király is tiltja, a fejedelem is tiltja, meg a török basa is tiltja, — ennyi sok kemény parancsolat ellenére okos ember csak nem kelhet bajvívásra, kivált olyatén fegyverrel, mely kárt is tehet az emberben.

Bizisten, a ki nem ismeri azt az újságíró uramat, azt hinné felőle, hogy az egy vasfejű, kemény nyakú vén ember: pedig a jámbor még a légynek sem vét, vizet is alig tudna zavarni, — ugyan miért nem hagy fel azzal az újságírási mesterségével? — nagyon keserű kenyér az, nem ő kigyelmednek való mesterség az, — kivált Kecskeméten.

Ugyanazért atyafiságos szeretettel kérem kigyelmedet kedves Komám Uram! közölje kigyelmed ezen levelemet újságíró urammal ő kigyelmeddel, kérje meg nevemben s igyekezzék rábeszélni ő kigyelmedet, tegyen le arról az újságírásról, mert biz azzal majd egyszer nagyon megjárja ő kigyelmed; ha pedig a szép szó nem fogja rajta, jó tanácsim elfogadására serkentse. Azon véletlen esetben, hogyha kigyelmed sem birna vele, adja tudtára azt is, hogy ha csakugyan viadalra kellene szállnia, ne koczkáztassa magát, adja tudtomra, ügyis látogatóba készülök kigyelmedhez, majd kiálllok én helyette, — régi ember vagyok ugyan; de az is régi jó közmondás, hogy „öreg katonának élesebb a kardja.“

Ezek után az Ur Isten oltalmába ajánlom kigyelmedet és szívesen köszöntvén az én Kedves Komám Asszonyomat, maradok Másvilágon a ki-

gyelmed neve napján azaz Januárius 28-án 1871-ik esztendőben

Kigyelmednek

szeretettel szolgáló komája
Kádár István,
véghelyi magyar hadnagy.

Színház.

Szombaton, január 28-án Vig Károly karmester jutalmául színre hozatott a „Varázs hegedű“ és „Chouffleuri úr otthon lesz“ című operette. Rosz idő, kicsiny közönség, — mint már ez minálunk ez idő szerént rendes dolog. Pedig ha valaki egy szintársulatnál érdemes a jutalomra, érdemes a karmester bizonyára, kinek a jó és sikerült előadások körül annyi érdeme van! No de minden sajnálkozásunk mellett is üres szalmát csépelni ha folyvást a színház nem-pártolását, predikálnánk is, — most divat nálunk színházba nem járni: divat ellen küzdeni pedig semmi hivatást sem érezünk magunkban. Az előadás mindkét operettet illetőleg jó volt. A „Varázs hegedű“ben Zádorné, Bodroginé és Zoltán szerepeltek mindhároman szépen, kifogástalanul. Sikerült szép dalaikkal sokszoros tapsokra ragadák a közönséget. — A másikban F. Gyallay Ida asszony tünteté ki magát. A „Marsellaise“-t gyönyörűen éneklé, mit a közönség tapsai közben ismételnie kellett.

Vasárnap, január 29-én Siposné asszony harmadik fellépteül adatott „A Rózsa királyné“ elég sikerülten. Siposné asszony Klára szerepében sok helyütt szépen játszott; de egészben e harmadik fellépte után már sok kifogással szólhatnánk játékaról, mi azonban mind össze négyeszeri fellépése miatt célunk nem lehet. Zendiné asszony Aranyváránét személyesítette több sikerrel, avagy szerencsével? minden nő megjelenését tapsokkal fogadó közönségünk ellenében vitatni nem akarjuk. Mellettök megemlítendők a férfiak közül Darvas és Mezei, kik szerepeikre gondot fordítottak. Zoltán úr kifordított „csellagos“ nótája szomorú sorsából annyit megtanulhatott, miként tőle egészen mást vár a közönség s a népdalt úgy, a hogy ez estén ő dalolt még a karzat sem tapsolja meg.

Hétfőn, január 30-án Siposné jutalmára „Orsini Izabella“ adatott szépszámú közönség előtt. Azt mondják, hogy a ki sárgaságban szenved: mindent sárgának lát; de mi azt állítjuk, hogy e sentimentalis darab általában tetszett. Jutalmazottnő a czimszerepben sikerrel játszott s feladatát több mozzanatban művészileg oldá meg. Zendiné asszony éneklése különben helyes fel fogásra épített játékanak egész hatását elvette. Bodroginé, Darvas, Mezei, Zádor és Rajz említésre méltón szerepeltek.

Kedden, január 31-én a szerdai bál miatt előadás nem volt.

Szerdán, február 1-én a helybeli kereskedő ifjak bálja volt a francia sebesültek javára.

Csütörtökön, február 2-án a 3-ik bérlet első előadásaképen az előre sokképpen híresztelt „Bengáli helytartó“ került színre, azonban a feltűnő szerep nem-tudások és bakalák miatt, — melyvel az előadás nemcsak hatást nem gyakorolt, sőt általános unalmat okozott, min sokan úgy segítettek, hogy az elaluvás elől meglehetősen zajjal, — mintha ez már egyébként meg sem is történhetnék?! — elő-

Egy szigorún vallásos Hindunak naponta négy óra kell, hogy vallásos szertartásait végezze és pedig a nap különféle szakáiban; mert reggel, délben és este a templom előtti Tank vagy tóban meg kell neki fürdeni és bizonyos imákat elmondani. A két fő sekta külön ismertető jeleket visel, a Wischnu imádók fehér vagy sárga színű szigonyt festenek homlokukra, a Siwák ellenben három vízirányos vonalt vagy Sandel-fából nyert szénnel fekete kört rajzolnak arra; mások ismét egyesítik homlokukon a Wischnu és Siwa jeleket, mi által még különösebben veszik ki magokat. Minden mosdás után a jelek újból és pedig a legnagyobb gondal rajzoltnak a homlokra, úgy hogy a festék szelenezék a hinduk háztartásában nagy szerepet játszanak. — hindu, kinek tápláléka kizárólagosan növényekből áll, nem ékezhetik európai konyhából, ezt vallása szigorúan tiltja neki. Azért minden szolga rendesen elhagyja urát délben, és vagy családjának, vagy a számtalan hindu konyhák egyikében végezi egyszerű ebédjét, mely rizsből és főzelékből áll. Nagy mértékben nehezítik a benszülöttekkel való érintkezést és az ifjúság tanítását a számtalan ünnepnapok, melyek közül olykor csak két hónapra is 21 esik. Ugy látszik azonban, hogy az európaiakkal folytonos érintkezés következtében a hinduizmus sokat vesztett eredetiségéből; és ám-bár sok régibb szertartást követnek, sőt még halottjaik testeit is máglyán égetik meg, mégis a modern hindu ascetikai szigorából annyit tett félre, hogy a kereskedelmi élet különféle ágaiban alkalmaztathatják. És nem csekély meglepetést okoz, ha az ember e szép, magas barna alakokat a Wischnu- vagy Siwa-

jelekkel homlokukon, fehér hosszú redős öltönyeikben a távirtdában, a vaspályán, a fegyvertárban, sőt a csillagászati toronyban alkalmazva látja oly foglalkozások mellett, melyek a legnagyobb pontosságot igénylik és legszebb taúnságot tesznek a Hindu-törzsök fogékonyaságáról az európai Cultura iránt.

Léteznek Madrasban számos, részint a kormány, részint magánosak által alapított és fentartott intézetek, melyek hasznos ismeretek terjesztését különösen a nép közt célozzák, mi annál nagyobbra becsülendő, minthogy az ottani európai lakosság alig haladja az 1600 lelket, kik közül legkevésbéen telepedtek oda állandóan. Az itt élő európaiak legnagyobb részt hivatalnokok, katonák vagy kereskedők, kik 5 vagy 10 év után oda hagyják e vidéket; mert mindenki a tartózkodást e pusztá tenger-mellék forró és fövényes fővárosában csak ideiglenesnek, mintegy közegül tekinti jövedelmezőbb állás elérésére, vagy kedvező esélyek mellett gyors meggazdagulásra, és könnyen megfogható, hogy ez intézetek majd mindnyájan gyakorlati irányúak, mi eléggé bizonyítja az ottani körülmények és viszonyok helyes felfogását. Igen szép és közhasznú ez intézetek közt a szép művészetek iskolája, melyben ott létünk idejékor 20, nagyobb részt hindu ifjú, rajzban, kőfaragásban, festészetben, kő- és fametszésben és fényképezésben tanítottak; s hogy az intézet könyveiben fentartassék, azzal agyag-edény-gyártás van egybekötve. Egy másik nagy hasznú intézet a medical College (orvosi iskola), ennek egyik külön osztályában a gyógyszerészekké képzett benszülöttek a.ra is

taníttatnak, hogy szükség esetében orvos sebészi szolgálatokat is tehessenek. Azon majd száz hallgató közt, kik látogatásunkkor egy vegyész előadáson jelen voltak, majd mindnyájan európai divat szerént öltözött félvér indusok voltak, s alig 10 hindu Wischnu vagy Siwa jelekkel homlokukon, hosszú fehér öltönyeikben. A tanárok dicsérettel említették a hindu ifjak könnyű felfogását és szorgalmát, és csak azon sajnálkoztak, hogy a tudományos fejlődés az utolsó indiai forradalom miatt nagy hátramaradást szenvedett. A tervezet egy új egyetemre és kórházra már kész volt, és ama szerencsétlen katastrofa nélkül most már életbe léptetett volna. A jelenleg létező kórház eléggé czélszerűtlenül berendezett épület s körülbelül száz ágyat tartalmaz. Láttunk benne több katonát, kik Delhi ostrománál sebesítették meg. A kórházban is szintúgy mint a gazdagabbak házaiban láttuk a Punkáht vagy szellőztetőt; ennek alkalmaztatása annyira czélszerűnek mutatkozik, hogy azt emberi kezek helyett vizerő által akarják éjjel és nappal mozgásba tartani. Hogy e legyezőknek jótékonyaságát a betegek nézve kellően méltányoljuk, meg kell emlékezni, hogy a közép légmérséklet Madrasban csaknem 27 fokot tesz, s hogy e szerént az egyenlítő körüli közép hőmérséklet még valamivel meghaladja. Ily forró éghajlati viszonyok mellett megérthető, hogy az oly üdítő és kellemes tengeri szellőt „doctor“-nak nevezik.

(Folytatása következik.)

adás közben eltávoztak. Nincs kifogásunk ellene, mert a mit ott hagytak, azzal ugyan nem igen vesztettek. Az egyes szereplőkről ez úttal készakarva nem szólunk, mert habár egyes kivételt tehetnénk is — szerepeiket általában nem tudták. Különösen excellált e téren Darvas úr, kiről azért a névszerinti megnevezést, szivtelenség vádjá nélkül nem tagadhatjuk meg. Közönség a csekélyszámú bérlők mellett meglehetősen számban volt jelen.

Bál-krónika.

Az „Olvasó-kör“ Január 28-án saját teremben tartott táncestélye — már néhány évben mindig a legjobb emléket hagyta maga után a mulatni és táncolni szeretők szívében — a nyakig érő sár és pocsolya-tenger, az egész nap szakadó eső és így a legalkalmatlanabb idő daczára is az ideai farsang legsikerültebb, legnépesebb bálja volt: megjelent közönségünk minden osztályának színe java — kevés kivétellel. — Kedélyesen mulattak rang és pártkülönbség nélkül, egyszerűen, de csin és izléssel voltak öltözve, mert mindannyi mulatni jött és mulatott is, mintha csak egy családi estélyen lett volna. Városunk szépeinek koszorújából alig hiányzott valaki: ott voltak Kovács Magda, Deák Mari, Tormási Mari és Terka, Hajagos Mari, Csilléri Etel és Aranka, Tóth Paulina, Milhoffer Paulina, Kozma Milka, Dömötör Ida, Szél Zsuzsi k. asszonyok; Horváth Béláné; Pacsu Mihályné, Madarassy Lászlóné, if. Szél Imréné úrnők; a legnagyobb örömeinkre szolgált azonban, hogy a pártoskodás mérge kezd csillapulni és mint kell is lennie, még a pártok báljaiban is kezd az összetartás gyökeret verni: meglegedésünkre szolgált Horváth Döméné, Kovács Józsefné — Szeless Ferenczné és Csillériné úrnőket egy társaságban látnunk. — A tánc és vigalom reggeli 5 óráig tartott.

A „kereskedő ifjúság“ által Február 1-én a színházban a francia sebesültek és foglyok javára rendezett táncestély minden tekintetben sikerült. Már maga az idő — miután a sár kökeménységűvé fagyott, — kedvezett arra, hogy a céliránti kegyeletből is minél többben megjelenhessenek, és a színházterem tökéletesen zsúfolásig megtölt, gazdagon, fényesen, s izléssel öltözködött hölgyek szép koszorújával. A terem gazdagon és fényesen díszítve és majdnem egészen be vonva a francia „tricolor“-ral, s a színpad közelében egy szökőkút frissítette fel a léget. Itt is általános kedv uralgott, csupán egy kis kényelemhiány a sokaság miatt alkalmatlankodott a tánc kedvelő fiataloknak. Igazán megakadnánk ha a szép koszorúból bálikirálnét kelene választanunk, azért csak néhányat emelünk ki, kiknek mindenike igényt tarthatna rá: Schwarz Emma, Schweiger Lina, Deák Mari, Tormási Mari, Tóth Paulina, Schwarz Luiza, Auslander k. asszonyok; a fiatal asszonyok közül Horváth Béláné és Pacsu Mihályné úrnőket. A bál reggeli 5 órakor ért véget.

Lapunk bezárásakor vesszük távirida útján a megdöbbenő hirt, hogy Magyarország nagy fia

Báró Eötvös József

vallás- és közoktatásügyi miniszter, s a magyar tudományos Academia elnöke nincs többé. Városunk tornyán leng a gyászlobogó, mely az elhunyt nagy férfiú halálát jelzi. A város, intézetek és testületek kiküldötteik által fogják a temetésen magukat képviseltetni. Áldás és béke öröködjék a dicső elhunyt emléke fölött.

Helybeli újdonságok.

— **A kecskemét-vidéki gazd. egyesület** részéről tiszteletbeli tagokká Szilágyi József földmívelési miniszter, Kenessey Kálmán földmívelési miniszteri osztálytanácsos, Korizmics László országos gazdasági egyesületi alelnök és Morócz István országos gazdasági egyesületi titkár, a tisztelet és szeretet s a bizalom ünnepélyes nyilatkozása kíséretében megválasztatván: a közszolgálat és mezőgazdaság terén nagy érdemű férfiaknak, a dísztagsági okleveleket megbízott képviselőink Horváth Döme egyesületi elnök és Kiss Miklós egyesületi választmányi tag január 22-én adták át és kézbesítették. — Az egyesületnek szíves nyilatkozata a nagyérdemű férfiak részéről hasonszívességgel találkozott s elismerésük kíséretében készséggel kijelentették, hogy a dunatiszakai vidék mezőgazdaságának érdekében az ifj. gazd. egyesület üdvös működését örömmel fogják támogatni.

— **Ugyan a kecsk. vid. gazd. egyesület** f. é. május és szeptember hónapokban gazdasági ipar- és termény-tárlatot fogván itt Kecskeméten rendezni: e részbeni jelentését, tüzetes programját és költségvetését legközelebbi napokban a földmívelési miniszteriumhoz betejesztette.

† **A helybeli „Dal-kar“** Február 11-ére hirdetett a „Nő-egylet“ javára tartandó táncestélyét, időközben a honvédtiszti bálnak Február 9-ére kitézése miatt nem fogja megtartani.

— **A helybeli nyomdák egyike legközelebb** egy szép és szükséges történetirodalmi vállalatot vesz munkába. Horváth Döme szerkesztése s kiadása mellett, évenkénti egy-egy kötetfolyammal egy Történeti Zsebkönyv fog megindulni, melyben már az első kötetben ismert történetiről Szabó Károly, Szilágyi Sándor és Hornyik Jánostól, Deák Farkas és a szerkesztő-kiadótól, különösen a hazai történelemből nemcsak forrástanulmányra fektetett, de műbecsrel is bírándó művek fognak megjelenni. — Kedvező sikert óhajtunk a hasznos irodalmi vállalatnak!

— **A róm. kathol. autonomia** tárgyában működött kisebb — a kilenczes — bizottság, melynek egyik tagjává a kecskeméti választó kerület képviselője Horváth Döme úr lett megválasztva, tervezeti munkálatát befejezvé, javaslatát az üléseit már közelebbi napokban megkezdő huszonhetes bizottságnak beadta. Adja isten, hogy a kisebb bizottság kebelében a legfőbb elvek és tételekre nézve, alig néhány tagból állott valódi reformbarátok már a huszonhetes bizottság ülésein határozott többségre juthassanak!

— **A kecskeméti tanítói egylet** f. é. jan. 14-én tartotta meg tisztújító közgyűlését, melyben elnökké Révay György; alelnökké Hirsch Móricz; főjegyzővé Lenkei Sándor; aljegyzővé Steiger Ferencz; pénztárnokká Kiss József; választmányi tagokká: Böszörményi Mihály, Molnár Imre, Kovács Antal, Battyai Károly, Klauber János, Predics János; póttagokká: Schosberger Ignác és Zana Ferencz választották meg titkos szavazattal.

— **Az izraelita nőegylet** f. é. január 15-én tartotta meg rendes évi közgyűlését. A tetszéssel fogadott elnöki jelentésből kitént, hogy az egylet tagjainak száma folytonos növekedésben van, úgy hogy a múlt év végével 147 tagot számlált; a pénztár pedig a tetemes segélyezések és rendes kiadások fedezése után 162 frt. 33 kr. többletet mutatott fel. Az egylet vagyona jelenleg 1000 frtot tesz, mely összeg előreláthatólag évenként szép összeggel fog szaporodni s néhány év múlva e vagyoni állás lehetővé fogja tenni, hogy az egylet valami közérdekű intézet létrehozása körül jelentékeny tényezőül szerepelhessen.

— **A helybeli izr. nőegylet** folyó évre ismét, épen úgy mint a múlt évben, több szegény gyermeket magyar és német iskolakönyvekkel látott el, miért a derék egyletnek a szegény gyermekek nevében Klauber János tanító úr lapunkhoz intézett soraiban mély köszönetét nyilvánítja.

— **Spitzer Endre** városunk fia, ki a zené-

szet terén már több év óta jeleskedik, — közelebbi napokban egy polka mazurkát szerzett „Ida polka“ cím alatt, melyet mind a deák-banda, mind pedig a Baktai Mihály karnagy vezetése alatt álló banda be fog tanulni.

— **A honvédtiszti bál** alkalmából tisztelettel figyelmeztetjük mindazokat, kik arra meghívót még nem kaptak, de ahoz jogos igényt tartanak: sziveskedjenek vagy személyesen vagy levél útján Salamon honvédszázados urat e végett mielőbb megkeresni.

— **A honvédtiszti bál** alkalmára a Kaszinó épületében földszint levő „Zrinyi“ kávéházi helyiség is felvételvé, szünóra előtt a dohányzó férfiközönség kényelmére szolgáló, minthogy az emeleti éttermekben szünóraig a dohányzás tiltva lézen. Mely újdonság szolgáljon egyszersmind figyelmeztetésül mindenkinek, nehogy a pipára vagy szivarra gyújtás miatt a rendet megzavarja.

— **A helybeli első zenebanda** f. hó 21-én a színház teremében a banda kiegészítése és új zeneművek beszerzése céljából szükségessé vált költségei fedezésére fényes bált rendezend. E bált a közönség szíves pártfogásába ajánljuk. Rég éreztük, hogy a vidék zenebandái mind jobbak voltak a kecskemétiénél, de minthogy alkalmas egyén nálunk bandaszervezésre és annak ügyes vezetésére nem akadt, tűrnünk kellett, hogy e tekintetben még Kukália is túltett rajtunk. Balogh András Pestről néhány hóval ez előtt idejövén, megmutatta, hogy lehet itt jó zenetársulatot alakítani, csak ember kell a gátra; s viszont belátta azt, hogy a jó bandát pedig a közönség is pártolja s a jó zeneélvezhetés reményében áldozatra is kész. Így történt, hogy míg egyrészt ő a társulatot rendre, tanulásra szoktatta, s a színházban naponként a közönség meglegedésére válogatott zenedarabokkal kedveskedik, más részről a társulat nagyobb szükségletei fedezését a nagy közönségtől várja. Czimbalmosuk nincsen, s hogy egyet a javából hozathassanak, továbbá, hogy új zeneműveket beszerezhessenek: pénzre van szükségök. — E pénz előállítására rendezik e bált, s mi annál szivesebben ajánljuk őket a t. közönség szíves pártfogásába: mert ünnepélyes ígéretét adta Balogh András bandavezető, hogy a jövő nyáron már kész a közönség pártfogását azzal hálálni meg: hogy a sétányon hetenként kétszer fog társulatával működni.

Kimutatás a kecskeméti takarékpénztár 1871. Január hónapi forgalmáról.

Bevétel:	
Pénztár állás Deczember 31-én	16,433 „ 40 „
Betételek után	42,544 „ 57 „
Különféle díjak után	838 „ 49 „
Sz. kir. Kecskemét városa házbér 1870-re	106 „ 67 „
Különféle kamatok után	2298 „ 62 „
Magy. vasúti-kötvények II. félévi szelvénye	36 „ 30 „
Kölcsön visszafizetések	
Allam és hitelpapírok	5,961 „ — „
Váltók	104,655 „ — „
Összesen:	172,874 ft. 05 kr.

Kiadás:	
Visszafizetett betételek és tőkésített kamatok	20,584 ft. 60 kr.
Kifizetett folyó kamatok	6 „ 22 „
Kölcsönök	
Allam és hitelpapírokra	8,671 „ — „
Váltókra	106,387 „ — „
Zálogra	840 „ — „
Tisztviselők és szolga havi fizetése	219 „ — „
Üzleti folyó költség	280 „ 75 „
Házbér Május 1-ig	78 „ — „
Pénztárállás 1871. Jan. 31-én	35,807 „ 48 „
Főösszeg:	172,874 ft. 05 kr.

Markovits.

Felelős szerkesztő: **Hornyik János.**
Szerkesztőtárs: **Madarassy László.**

H I R D E T É S E K.

Árverési hirdetmény.

Sz. kir. Kecskemét város telekkönyvi törvényszéke részéről közhírré tétetik, miszerint Schoeller Sándor felperes részére 7481 frt. 31 kr. tőke követelése és járu-lékai kielégítése végett végrehajtást szenvedett alperes Bakonyi János és neje Dékány Viktóriának bíróság befoglalt a kecskeméti pusztaköneségi 56 sz. telekkönyvben 61. és 62. részletszám alatt foglalt s neveik alatt beirt 6000 frtra becsült 160 holdnyi tanyaföldbirtokukra, továbbá azoknak a kecskeméti 1910. sz. telekkönyvben 2181 részletszám alatt foglalt 2173. forintra becsült házbirtokukra a nyilvános árverés elrendeltetett és árverési határidőül 1871-dik évi Február 24-dik napjának délelőtti 9 órája a városi telekkönyvi hivatalban akként tüzetett ki, hogy ez alkalomkor az árverés alá bocsájtott ingatlanok becsáron alul eladhatók.

Venni szándékozó tartozik a becsértéknek 10%-át készpénzben vagy érték-papírban bána pénzül az árverési kiküldött kezeihez letenni, különben az árverésben részt nem vehet.

Az árverési feltételek, melyek az árverés előtt felolvastatnak, az árverést megelőzőleg mindenki által a telekkönyvi hivatalban megtekinthetők.

Kelt Kecsk., 1870. évi Dec. 23. tartott városi törvényszék telekkönyvi üléséből.

I g é r v é n y e k

a „Magyar-államkölcsön sorsjegyek“-re, melyeknek húzása február hó 15-én,

2 frt. 50 krért, továbbá az

„1864-es állam sorsjegyek“-re, melyeknek húzása márczius hó 1-én leend,

3 frtért, alolirotnál kaphatók. Mindegyiknek főnyereménye 200,000 forint.

GALLIA FÜLÖP.